

In morda ...

Veno
Dolenc

VOLK   Nad dolino mesečina
kot gladina bele vode,
moji ljubi sredi spanja
skrit urok srce prebode.

Luna kaže pol obraza,
je kot lutka brez izraza.

On je tam, stoji v noči,
sedem rok ima ob strani,
sanje ti prinaša v dar
in poljube od predlani.

Dobro veš, kaj hoče mož,
v ustih skriva brušen nož.

Ne premikaj krhkih misli
onkraj vrat tiktaka molk,
ne odklepaj medenice,
da ne zleze skoznjo volk.

Sedem rok ima ob strani,
z eno te gotovo rani.

Stekel volk je zdaj v tebi,
čas zateka bolečino.
Jaz kot pes stojim pred vrati,
lajam v noč, v mesečino.

SONET
O LEPIH BESEDAH

Lepe dame, slišal sem za vas od njih,
ki z vlažno zemljo v ustih zdaj molčijo
in jim je usmiljen Bog na svod lobanje
naslikal večni mir, da v njem zdaj spijo.

Ostala je kvartina iz tistih dni,
ko ste kot deklice bolj malo znane
iz pesniških, v politikantske glave
vstopile čiste, šle kot kurtizane.

Od tistih časov se kot zveste psice
vlačite po ustih vseh harlekinov,
ki lažejo v obraz ljudem resnice.

Stoletja so pravila vedno ista.
Ko človek v sebi umori tirana,
že v vas, gospe, kali seme Mefista.

REBUS
(Antonu Pretnarju)

Kot spijo mrtve karavele
v hladnih žarah oceanov,
spijo sen v brezimnih knjigah
misli krščenih in glav poganov.

A redko se rodi ključar,
ki z darom uma in zavesti
odklene star ideogram,
obrnjen rebus v Rimski cesti.

Enigma zdaj ni več uganka,
je nova misel v spirali
neulovljiva, brez obstanka.

In spet smo tam, kjer smo obstali.
V neznano zremo brez prestanka,
zaprtih vek, kot da bi spali.

KNJIGA   Ob meni knjiga,
               oda v njej.
               Je komu znana
               od zdaj, od prej?

V noči zvezde,
 star zlatnik,
 zvon bije beg
 v bežen hip.

Če je neskončen
 hip le en utrip,
 to ni pomembno.

V katakombe
 srž možganov,
 seže njen dotik.

In ko doseže
 dno razuma,
 jo bom spoznal,
 prebral, objel –
 morda brez uma.

OMEN   Tvoj obraz cveti ob meni,
               tisoč zvezd je v steklu vzkliklo,
               zunaj deklicam na cesti,
               veter s prsti dviga svilo.
               Tvoj obraz cveti ob meni,
               veter s prsti dviga svilo.
               In morda . . .

Ladje so odšle z željami
 tja v namišljeno deželo,
 tja v luna park otroštva,
 skozi tvoje belo čelo.
 Ladje so odšle z željami
 skozi tvoje belo čelo.
 In morda . . .

Sneg in megla sta prekrila
 lesk resnic na sončni strani

votli verzi so postali
 himne pevcev v Ljubljani.
 Sneg in megla sta prekrila
 himne pevcev v Ljubljani.
 In morda...

Zemljo so prepredle ceste
 in zaspani so že vlaki,
 tam za žico v kantini
 pivo pijejo vojaki.
 Zemljo so prepredle ceste,
 pivo pijejo vojaki.
 In morda...

Črke padajo s papirja,
 kaže, da bo lep večer:
 »Daj, obleci belo krilo
 veter menja svojo smer.«
 Črke padajo s papirja,
 Veter menja svojo smer.
 In morda...

Če je ta kalejdoskop,
 le omen in oznanilo;
 »Draga, pusti, naj nocoj
 veter mrši tvoje krilo.
 Draga, pusti naj nocoj
 veter mrši tvojo svilo.«
 In morda...

RONDO   Povej, pokaži
 Kamenptica,
 kraljica časa;
 »Kakšne oči,
 kakšno lice
 ima resnica?«

Jek govori
 kot Pitija,
 kot plamen kresa;
 »Srečal jo boš tam,
 ob tisti uri
 sam, brez telesa.«